

väster, lämnande vaktornet på kullen till vänster på ett par kilometers avstånd i söder. Vi äro inne på en gammal väg, en för länge sedan utnött gångstig och passera ett större, men hopfallet röse. Till höger synes ruinen av ett litet hus eller kanske ett uråldrigt vaktorn invid en liten depression med gulnad vass och fyra träd. Terrängen faller långsamt mot väster. Sedan läger n:r 122 ha vi fallit 200 m. Marken är fullständigt steril och medelhård och spåren efter bilarnas hjul stå kraftigt tecknade efter oss. Om någon vill förfölja oss så är det ingen konst att hitta oss! Dalens bredd växlar mellan en halv och en kilometer.

En fläck av ett par hundra meters genomskärning är rik på döda tamarisker, var och en på sin kon; där fanns bränsle i mängd. Vaktornet vid brunnen Tao-tao-shui, där vi överraskat bandet, synes alltjämt och har på sin tid varit ett förträffligt vägmärke, behärskande trakten vida omkring. Alltjämt står den gamla stigen svagt men tydligt insänkt i marken. Ett par gånger sågo vi färska spår efter hästhovar. En örn svävade över ödsligheten — det första tecken till djurliv vi sett på ett par dagar.

Efter 4 $\frac{1}{2}$ mils färd lägrade vi nära ett stenröse knappt 1 m. högt. Man kan icke undgå att här ute i vildmarken fastslå läget av en urgammal väg, sannolikt upptrampad av kameler. På ställen där dalbotten är mycket smal och marken är hård och där på grund av terrängens ytformer inga erosionsfåror kunna bildas, kan en dylik, av tallösa kameler nedtrampad stig stå kvar i marken genom långliga tider.